

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pool

ML

Eelotsuse küsimused

1. Kas see, kui liikmesriigi ametiasutused ei anna vahistatule vahi all pidamise vältel kirjalikult kõiki (või täielikke) andmeid, nagu on ette nähtud direktiivi 2012/13/EL artikli 4 lõikes 2 (täpsemalt õigust tutvuda kohtuasja materjalidega), ega võimalda teabe andmatajätmist direktiivi 2012/13/EL artikli 8 lõige 2 alusel vaidlustada, on kooskõlas normidega, mille Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2012. aasta direktiiv 2012/13/EL, milles käsitletakse õigust saada kriminaalmenetluses teavet (edaspidi „direktiiv 2012/13/EL“), sätestab oma artiklis 4, direktiivi 2012/13/EL artikli 8 lõikega 2, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 6 ette nähtud õigusega vabadusele ja turvalisusele, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 48 lõikes 2 ette nähtud kaitseõigustega ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 47 ette nähtud õigusega õiglasele kohtulikule arutamisele? Kui selle küsimuse vastus on eitav, siis kas selline Euroopa Liidu õiguse rikkumine mõjutab isiku vahistamise korral tema vabaduse võtmise õiguspärasust ning jätkuva vahi all pidamise õiguspärasust kriminaalmenetluse mis tahes staadiumis, võttes arvesse Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 6 ja Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 5 lõike 1 punkti c? Kas asjaolu, et vahistatut on süüdistatud raskes kuriteos, mille eest liikmesriigi õigusnormid näevad ette vähemalt 15-aastase vangistuse, on eelmistele küsimustele vastamisel oluline?
2. Kas selline liikmesriigi õigusnorm nagu Slovakkia karistusseadustiku § 172 lõige 3, mis näeb ette karistused ebaseadusliku uimastiäri eest ning ei luba kohtul määrata lühemat kui 15-aastast vangistust, ilma võimaluseta järgida karistuste individuaalsuse põhimõtet, on kooskõlas normidega, mille nõukogu 25. oktoobri 2004. aasta raamotsus 2004/757/JSK, millega kehtestatakse miinimumeeskirjad ebaseadusliku uimastiäri kuriteokosseisu ja karistuste kohta, sätestab oma artiklis 4, samuti lojaalse koostöö põhimõttega, mis on ette nähtud Euroopa Liidu lepingu artikli 4 lõikes 3 ning Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 267, Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklitega 82 ja 83, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 47 ette nähtud õigusega õiglasele kohtulikule arutamisele, karistuse raskuse proportsionaalsuse põhimõttega, mis on ette nähtud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 49 lõikes 3, ning proportsionaalsuse põhimõtte, ühtsuse põhimõtte, tõhususe põhimõtte ning liidu õiguse esimuse põhimõttega? Kas sellele küsimusele vastamisel on oluline, et ebaseadusliku uimastiäri ei tegelenud Euroopa Liidu õiguse tähenduses kuritegelik ühendus? Kas mõistel „kuritegelik ühendus“, nagu seda kasutatakse nõukogu 24. oktoobri 2008. aasta raamotsuse 2008/841/JSK organiseeritud kuritegevuse vastase võitluse kohta artiklis 1, on autonoomne tähendus, pidades silmas Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat liidu õiguse ühetaolise kohaldamise tingimuste kohta?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Sloveenia) 4. septembril 2017 – Milan Božičević Ježovnik versus Republika Slovenija

(Kohtuasi C-528/17)

(2017/C 374/29)

Kohtumenetluse keel: sloveeni

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Põhikohtuasja pooled

Apellant: Milan Božičević Ježovnik

Vastustaja: Republika Slovenija

Eelotsuse küsimused

1. Kas importija (deklarant), kes palub importimisel käibemaksuvabastust (importimine tolliprotseduuri 42 kohaselt), kuna kaup on mõeldud teise liikmesriiki tarnimiseks, on käibemaksu tasumise eest vastutav (kui hiljem peaks tuvastatama, et maksuvabastuse tingimused on täitmata) samamoodi, nagu ta on vastutav tollivõla tasumise eest?
2. Kas eitava vastuse korral on importija (deklarandi) vastutus samasugune nagu maksukohustuslasel, kes teeb ühendusesisese kaubatarne, mis on käibemaksudirektiivi artikli 138 lõike 1 kohaselt käibemaksust vabastatud?
3. Kas viimasel juhul tuleb importija (deklarandi) subjektiivset tunnust, mis viitab käibemaksusüsteemi kuritarvitamisele, hinnata teistmoodi kui ühendusesisese kaubatarne korral, mida käsitletakse käibemaksudirektiivi artikli 138 lõikes 1? Kas seda tuleks hinnata leebemalt, kuna tolliprotseduuri 42 raames peab toll käibemaksuvabastuseks kõigepealt loa andma; või rangemalt, kuna tegemist on tehingutega, mis on seotud kolmandatest riikidest pärit kauba esmakordse sisenemisega Euroopa Liidu siseturule?

Mykola Yanovych Azarovi 7. septembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 7. juuli 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-215/15: M. Y. Azarov versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Mykola Yanovych Azarov (esindajad: advokaadid A. Egger ja G. Lansky)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

1. tühistada kohtu 7. juuli 2017. aasta otsus kohtuasjas T-215/15;
2. teha kohtuasjas otsus ning apellanti puudutavas osas tühistada nõukogu 5. märtsi 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/364⁽¹⁾, millega muudetakse otsust 2014/119/ÜVJP teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas, ning nõukogu 5. märtsi 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/357⁽²⁾, millega rakendatakse määrust (EL) nr 208/2014 teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas, ning mõista nõukogult välja kohtukulud Üldkohtus ja Euroopa Kohtus;
3. teise võimalusena punktis 2 esitatud nõudele saata kohtuasi otsuse tegemiseks tagasi Üldkohtusse, juhindudes Euroopa Kohtu otsuses antud õiguslikust hinnangust, ning otsustada kohtukulude jaotus edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust järgmiste väidetega:

- (1) Üldkohus on rikkunud ETLT artiklit 296 ning põhiõiguste harta artiklit 41, kuna ta tuvastas, et nõukogu on piiravaid meetmeid põhjendanud õigusnormi rikkumata. Nõukogu ei ole esitanud piisavalt spetsiifilisi ja konkreetseid põhjusi.
- (2) Üldkohus tuvastas ekslikult, et nõukogu ei ole rikkunud põhiõigusi. Üldkohus rikkus omandiõiguse ja ettevõtlusvabaduse riive analüüsimisel õigusnormi. Iseäranis rikkus kohus õigusnormi, kui ta luges meetmed sobivaks ja proportsionaalseks. Lisaks rikkus Üldkohus menetlusnorme ja menetlusõigusi.